

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadebirliigi23.net
mucaadebirliigi@gmail.com
t.me/mucaadebirliigi
Mücadele Birliğı Gazetesi
MBGazetesi
mucaadebirliigi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

24 TEMMUZ 2024 S.17

Eski Dünya Çöküyor!

Rivayet odur ki, Timur Lenk, Çubukta esir aldığı Yıldırım Bayezid'e dönmüş ve demiş: "Feleğin işine bak. Şu koca dünya kala kala senin gibi bir kör ile benim gibi bir topala kaldı!" Malum, Timur'un bir ayağı topal. Lakabı Aksak Timur. Yıldırım'ın ise bir gözü kör. O kör ve topal, bugünün burjuva dünyasının yöneticilerinin yanında ulaşılmaz zirveler olsa gerek! Dünyanın en güçlü ülkesinin dümenine geçmek için yarışanlara bir bakın! Biri mahkeme tescilli sahtekar, diğeri daha düne kadar adaylıkta ısrar eden pedofil bir bunak. Şimdi adaylıktan çekildi, yerine ise zeka seviyesi dillere destan, kokainman yardımcısını önerdi. Burjuva dünya sınırsız bir çürümedir. Dibi olmayan bir bataklık.

Düzen Çökerken Devrimci Görevlerimiz!

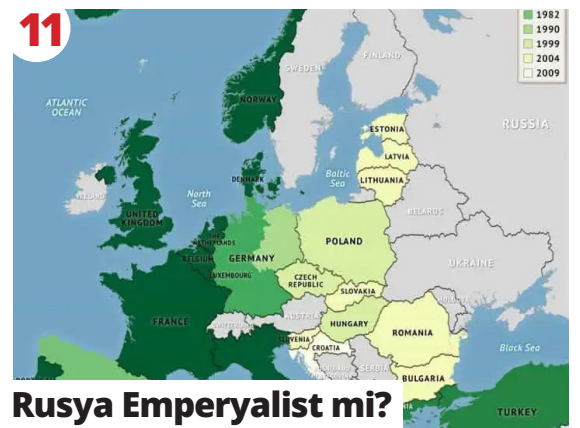
Vefa'lı Bir Sohbet

Hiçbir Düş Yarım Kalmayacak

Bangladeş'te İşsizlik Ayaklanması

Rusya Emperyalist mi?

Eski Dünya Çöküyor!

Manşet

Rivayet odur ki, Timur Lenk, Çubuk'ta esir aldığı Yıldırım Bayezid'e dönmüş ve demiş: "Feleğin işine bak. Şu koca dünya kala kala senin gibi bir kör ile benim gibi bir topala kaldı!" Malum, Timur'un bir ayağı topal. Lakabı Aksak Timur. Yıldırım'ın ise bir gözü kör.

O kör ve topal, bugünün burjuva dünyasının yöneticilerinin yanında ulaşılmaz zirveler olsa gerek! Dünyanın en güçlü ülkesinin dümenine geçmek için yarışanlara bir bakın! Biri mahkeme tescilli sahtekar, diğeri daha düne kadar adaylıkta ısrar eden pedofil bir bunak. Şimdi adaylıktan çekildi, yerine ise zeka seviyesi dillere destan, kokainman yardımcısını önerdi.

Burjuva dünya sınırsız bir çürümedir. Dibi olmayan bir bataklık. "Artık bundan kötüsü olamaz" sözünün asla geçerli olmadığı bir cüruf yığını... Tersine bir zirve. Bu dipsiz kuyuda en tepeye çıkmak demek, en dibe batmak, her tür pisliğe, çamura en fazla bulanmak demek. Sermaye, "yeterince kirlenmemiş" hiç kimseyi başına taç yapmıyor!

Anlı şanlı ülkelerin başına her biri bir öncekinden daha kötü, daha çapsız, daha kıt zekalı birileri geliyor. Müptezeller, müptelalar, vurguncular, zimmetçiler, pedofiller, kötü ünlü Epstein'in listesinin müdavimleri!..

Bütün propaganda kanallarından üstümüze boca ettikleri o ünlü "demokrasi" işte bu! Her biri birbirinden kötü, birbirinden çapsız, dünyanın en seçkin suç şebekelerinin bileşeni ve hizmetkarı olma dışında bir meziyete sahip olmayan "adaylar" arasından birini seçme özgürlüğü!..

Burjuvaziye akıllı çalışan, yetkin yöneticiler gerekmiyor. Hani bir zamanlar RTE'nin bakanlarından biri kalkıp "bize eğitimsiz nesiller lazım" diye buyurmuştu. İşte o çapsız "bakan", fazlası yok eksigi var, tüm sermaye dünyasının ihtiyacını resmetmekteydi. Sermayeye sadece eğitimsiz nesiller değil, çapsız, çürük, yoz, kıt akıllı yöneticiler lazım. Bu "yönetici elitlerin" dosyaları ne kadar kabarık olursa o kadar iyi. Parmaklarında oynatabilecekleri, diledikleri yere sürükleyebilecekleri "liderler" gerekiyor onlara. Burnunu kokainden çürüten Zelenskyler, "şuh kahkahaları" ile anlamsız çıkışlar yapan kokainman Harrisler, para-sermayenin emireri Macronlar, komisyoncu Reisler lazım. Kendi küçük menfaatleri için tüm bir toplumu yakıp yıkabilecek, her şeyi üç kuruşa satabilecek tamahkarlar lazım.

Çürüme ve yozlaşma budur işte. Hem de kılcal damarlarına kadar! Sermaye sınıfı çürüyen, ölmekte olan bir sınıf. Sermaye düzeni ise en kesif kokuların yükseldiği bir bataklık. Çöküyor, çözülüyor, dağılıyor!

Adına demokrasi dedikleri (burjuva demokrasisi) sermaye diktatörlüğü, hiçbir propaganda gücünün bir daha parlatamayacağı, yıldızları dökülmüş kof bir kabuktan başka bir şey değil. Tüm dünya halkları her geçen gün daha fazla farkına varıyor bu gerçeğin. Her geçen gün daha fazla yüz çeviriyor bu köhne, çökmekte olan düzenden. Her geçen gün daha geniş kesimleri sarıp sarmalıyor isyan duygusu.

Bir yol kavşağında dünyamız. Çırpınıp duruyor değişmek için. Sermayenin kanlı güneşi battı çoktan. Ufukta yepyeni bir dünya beliriyor.

Düzen Çökerken Devrimci Görevlerimiz!

Editör

Her türlü yanlış anlamaların önüne geçmek için daha baştan şunun altını çizelim: Kapitalizm için "çıkışsız" bir durum yoktur. Düzenin derin bir bunalım içinde olduğu ya da çökmekte olduğu tespiti, tekelci kapitalist düzenin kendiliğinden çökeceği biçiminde anlaşılmalıdır.

Kapitalist sömürü düzeni, burjuva toplum da diyebiliriz, kendiliğinden çökmeyecek.

Hiçbir kolaycılığa kaçmadan, hayalciliğin zerresine izin vermeden hareket edecek isek, şu gerçeği asla akıldan çıkarmamalıyız: Yıkmadan yıkılmayacak. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, emekçi halkları; kısacası, birleşik devrimin toplumsal ordusu, komünistlerin öncülüğünde kapitalist sömürü düzenini yıkmadan düzen yıkılmayacak!

Şimdi dünyada bunun canlı örnekleri görüyor, yaşıyoruz. Birkaç yıl öncesinde Sudan, ondan önce Sri Lanka, şimdi ise Kenya, işçi sınıfı ve yoksul kitleler düzeni yıkmayı temel, başlıca, güncel hedef haline getirmediği, düzenin yıkılmayacağını örneklerini veriyorlar bize.

Peki düzenin ekonomik ve siyasi bunalım içinde olması; dahası, burjuva toplumun tam bir çürümüşlük içinde çöküşü geçmiş olmasından ne anlamalıyız? Bütün bunlardan anlaşılacak

tek şey, kapitalist sömürü düzenini bir toplumsal devrimle yıkmak için koşulların olağanüstü hazır hale geldiğidir; daha ötesi değil.

Türkiye ve Kürdistan'ın içinde bulunduğu koşullar, şimdi, tam da böylesi koşullardır. Somut koşullar, birleşik toplumsal devrim için uygun hale gelmiştir ve dinci faşist iktidarın, faşist devletin, tekelci sermaye sınıfının; dahası emperyalist güçlerin korkularının gerçek kaynağı, asıl nedeni bu somut gerçektir.

Tam da bu nedenle artık gün geçmiyor ki, RTE'nin içeride ve dışarıda "barış" isteyen yeni bir çağrısına tanık olmayalım. Son inci, "Sıkıli yumrukların açılmasında fayda olduğuna" dair açıklama oldu. Birkaç ay önce "normalleşme-yumuşama" çağrıları ortalığı kaplıyordu. Bu boş çağrılar delik balon gibi sönünce yerini "sıkıli yumrukların açılması" çağrılarına bıraktı.

Elbette, "Cumhurbaşkanlığı Kabinesi"nin görüşüdür bu; şahsi değil. RTE, Kabine toplantısı çıkışında yapıyor bu açıklamayı. Biz buna rahatlıkla devletin görüşü diyebiliriz. Özellikle Suriye ile "el sıkışmak" istiyor faşist devlet. Elbette, mümkünse, mevcut işgalci konumunu terk etmeden yapmak istiyor bunu.

Ayrıntılar bir yana, dinci faşist iktidarın verdiği işaretler burjuva düzenin son derece ciddi bir bunalımın içinde olduğundan kuşkuyla yer bırakmıyor. İflas eden şey, kimi liberallerin ve liberal kafalının iddia ettikleri gibi, dış politika ve bunun bir parçası olarak Suriye politikası değil. Bunlar var ama sorunu bu şekilde anlamak ve göstermek sorunun sadece bir yanını görmektir. İflas eden, çökmekte olan sadece dış politika değil, ekonomisiyle, politik sistemiyle, eğitimiyle, bürokratik yapısıyla; kısacası her şeyiyle düzenin kendisidir. Düzen devrimci bir bunalım içindedir.

Devrimci bunalım ya da devrimci durum koşulları, kendileri olmadan herhangi bir ülkede devrimin hiçbir biçimde mümkün olmayacağı bu koşullar Türkiye ve Kürdistan'da yıllardır varlar ve bir devrim için sürekli daha elverişli hale geliyorlar. Bu koşulların sonucu, her iki ülkede de devrim günceldir.

Temel mesele, devrimin güncelliği koşullarında iki ülke proletaryası ve emekçi kitlelerinin önüne politik iktidarın devrimci yoldan ele geçirilmesi hedefini en başa koymak ve bütün mücadele biçimlerini, hedeflerini bu büyük amaca bağlamaktır. Leninistleri, diğer tüm sol-devrimci akımlardan ayıran en önemli nokta budur.

Başlıca devrimci görev, devrimin kaçınılmazlığını, zorunluluğunu, kapsayıcılığını, güncelliğini iki ülkenin işçi sınıfına, emekçi ve yoksul kitlelerine durmadan, sürekli anlatmak, bu konuda onların bilinç ve ufuklarını açmaktır.

Toplumun ezilen, sömürülen kitleleri sürekli eylem halindedir. İktidarın iki ülke halkları aleyhine attığı her adıma karşı geliyor, tepki gösteriyor, başkaldırıyorlar. Bu gerçeği, bu somut olguyu her gün, her olayda görmek mümkün. Birleşik devrimi uzak bir geleceğin sorunu olarak görenlere, devrimin bütün bu olayların, eylemlerin, isyan ve ayaklanmaların ortasından doğacağını, bunların bir bileşkesi olarak gerçekleşeceğini hatırlatmalıyız.

Dinci faşist iktidar, bir yandan kitlelerin ayaklanmasından, isyanından korkuyor, ama öte yandan kitleleri yoksullaştırarak, baskı altına alarak, üzerlerinde faşist terör estirerek ayaklanmaya itecek kararlar, politikalar izlemekten başka bir şey yapamıyor. İşçiler için yaptığı budur, Kürt halkı üzerinde yaptığı budur, emekliler, memurlar, kadınlar, gençler üzerinde yaptığı budur. Başka bir ifadeyle, sömürüyü yoğunlaştırarak, faşist baskı ve terörü artırarak devrimin mekanizmasını kuruyor.

Dinci faşist iktidar ve faşist devlet devrimin mekanizmasını kendi elleriyle kurarken, kitlelere devrimin yolunu göstermek, iktidarın devrimci yoldan ele geçirilmesinin zorunluluğunu anlatmak en önemli ve tarihi görev olarak karşımıza çıkıyor. Bunun için gerekli araçları, yol ve yöntemleri bulmak için yaratıcı çalışmaya ve düşünceye başvurmalıyız.

Eylem halindeki kitleler, devrimci hedef ve amaçları kavramakta zorlanmayacaklar. Onlar bunu kavradıkça, bu hedefleri önlerine koyan Leninistlerin etrafında, Leninistlerin önderliğinde hareket etmeleri mümkün olacak.

*Yıkık bir ülkenin
yıkık bakışlı çocuklarını
güldürmek için çıkmışlardı yola
oyuncaktı yükleri
bilgi yüklü kitaptı
ve umuttu herkesin ihtiyacı olan
Genç gülüşlerinde taşıyorlardı umudu
dünyaya umut olan Kobane'ye...
Suruç'ta kesildi yolları kalles bir bombayla
genç gülüşleri boyandı kana
31 paramparça cana hangi yürek dayanır
Ağır geliyor insana genç ölümlerin yası
Ah çocuklar
Ah çocuklar
Elime alsam da makası
Paramparça etsem atlası
Gülüşlerinizi solduran
yere batası sınırları hükümsüz kılsam
Bütün dünyayı emekle yeniden karsam
Ah çocuklar
Ah çocuklar
O kuracağınız salıncaklarda
Ben de sallansam
ben de sallansam*

23 Temmuz 2015

Vefa Serdar

Katledildikleri Yere Karanfil Bırakıldı

Suruç'ta katledilen 33 kişi, katliamın yaşandığı Amara Kültür Merkezi bahçesinde anıldı.

Anma için DEM Parti Pirsûs İlçe Örgütü'nde bir araya gelenler, "Hiçbir Düş Yarım Kalmayacak" pankartı açarak Amara Kültür Merkezine yürüyüş yaptı. Katledilen 33 kişinin fotoğrafını taşıyan kitle yürüyüşü boyunca "Suruç'u Unutma, Unutturma", "Şehid Namırın", "Gün Gelecek, Devran Dönecek, Katiller Halka Hesap Verecek" Ve "Suruç'un Hesabı Sorulacak" sloganları attı.

Amara Kültür Merkezi'ne varan kitle yaşamını yitirenlerin anısına saygı duruşu gerçekleştirdi, yaşamını yitiren 33 kişinin ismini haykırdı.

Anma, yapılan konuşmalarla devam etti ve katliamın gerçekleştiği yerlere karanfiller konuldu.

Sermayenin Uygun Gördüğü Asgari Ücret Ve Emekli Maaşı

Sermayenin uygulayıcısı ve sözcüsü devletin işçiler, emekçiler ve emekliler için uygun gördüğü yaşam seviyesi açıklandı. Ücret, herkes tarafından bilindiği gibi emekçilerin yaşam düzeyini belirler.

Ülkenin %50'sine yaşamın asgarisini uygun gören sermaye sahipleri, devletin ağzından bizzat konuştular. Emekli maaşlarına 2.500 tl zam yapıldı. Emekçileri ortaçağ yaşam düzeyinin altına iten bu ücretin, enflasyon farkı bile olmadığı malum. Asgari ücrete ise zam yok! Ocak ayında 17.002 TL lik asgari ücretin bugün alım değerinin 9.000 tl'ye düştüğü açıklanıyor. Aynı dönemde DISK / Birleşik Metal-İş Sınıf Araştırmaları Merkezi (BİSAM)'a göre açlık sınırı 19 bin 44 liraya, yoksulluk sınırı ise 65 bin 874 lira.

Sendikaların enflasyon ve ücret istatistikleri açıklamak ve gazeteci misali masa başında, güya itiraz etmekten başka güçleri olmadığını biliyoruz. Ülkemizde sendikalaşma oranı resmi olarak çalışanları baz aldığından %14. Kayıtsızları ele alırsak %11'e düşüyor. İşçi sınıfının mevcut sistemle pazarlık araçları sendikaların en özet haliyle bu görevlerinden eser yok. Tam bir suskunluk fesadında birleşmiş görünüyorlar.

Devlet bütçesinde kimin ne kadar alacağını sisteme karşı mücadele edenlerin gücü belirler. Sermayenin temsilcisi devlet kurumları konuştu. Sermayenin işçi sınıfına vermek yerine, kendi karını arttırmayı seçtiğini açıkça belirtti. Emeklilerin de artık sermayeye üretmeyen fazlalıklar olduklarını, onların açıktan ölmesinin sorun olmayacağını, uygun gördüğü ücretle açıkladı.

Peki, taraflardan diğeri, işçi ve emekçilerin temsilcileri nasıl tepki gösterdi?

Sosyal medya ya da lüks otellerde yapılan güya açıklamaların etkisizliğini herkes biliyor. Devlet de, sermaye de, açıklamayı yapan da işçilerde. Bu konunun haber değerinden başka bir de mücadele değeri var. Ülkenin ezici bir çoğunluğu korkunç bir yoksulluğa sürükleniyor. Bir açıklama yapıp

kaçan konfederasyonlar, hadi işçi düşmanı oldukları alenilemiş olanları geçtik, adında hala devrimci olan DISK bu durumu değiştirebilir mi, değiştirebilir. Emekçileri örgütleyip bu korkunç gidişatta taraf olabilir mi, olabilir. Açlık değil yoksulluk sınırının pazarlık konusu olmasını sağlayabilirler. Anlaşıyor ki, ne yazık ki işçi sınıfının kanıyla kurduğu bu koca konfederasyonun gücü var niyeti yok. 1 Mayıs'ta işçi sınıfına sırtlarını dönüp kimlerle kucaklaşmalarını görmedik mi?

Mevcut konfederasyonların kapsadıkları az çok mutlu azınlığa ve kendi mutlu aidat zenginliklerine dayanarak diğer gövdeye kayıtsız kaldıkları belli. Hatta yıllardır süren bu darlığın bilinçli ve anlaşmalı bir tercih olduğu da açık.

Sınıfın temsilcisi olduğunu sadece söyleyen, ama fiziken bütün gövdesi sermayenin çıkarlarının tarafında duran konfederasyonlar milyarlarca liralık olanaklarını bu dönemin mücadelesine harcamayacaklar. Çocuklarının %65'inin ekmek ve makarnadan başka bir yiyeceği bilmediği işçi sınıfının kendisini uçurumun dibine iten ellerle tokalaşanları da sessiz anlaşmaları da görmediğini düşünmesinler.

Emekli maaşı ve asgari ücretin açlığın bile altında bıraktığı kesimler 1900'lerin başlarında yaşayan emekçiler değil. Her türlü haberleşme kanalından korkunç yoksulluğun karşısındaki arsızca

sergilenen zenginliği de görüyorlar. Yozlaşmayı, çürümeyi, çöküşü görüyorlar. Birçok kanaldan birbirlerini bulup gruplar oluşturup tartışıyorlar. Dostu düşmandan ayırıyor, her bilgi kırıntısını paylaşıyorlar. İsminde işçi olan her şeyin işçinin olmadığını, kendisinin örgütlenmesi gerektiğini anlıyorlar. Mücadeleci sendikaların ve birçok yerde ortaya çıkan irili ufaklı eylemlerin içinde yetişiyorlar.

Bugün her kesimin sokağa çıkıp kendisini göstermesini örgütlemenin zamanıdır. Dışarı çıkmazsak görünmeyiz, dışarı çıkmazsak kimse bizim ne yaşadığımızı, açlığımızı, yoksulluğumuzu göremez. Kadınlar, gençler toplumun bütün kesimleri her gün okullarda ya da görmediğimiz yerlerde açıktan bayılan, ölen çocuklarımızı bu sistemin elinden nasıl kurtaracağını düşünmelidir. Bugünün sokağı örgütleyemeyen geleceği örgütleyemez. Emekçiler bugün yanında göremediklerini yarın yanlarına almayacaklardır.

Yıllardır yoksul kesimlerin durumlarına razı olmalarını sağlayan kurumlardan biri olan dev binalı konfederasyonların bu rıza tükendiğinde o büyük öfkeden kurtulamayacaklarını bilmeleri gerekir.

Sermayenin kalkanı olup işçi sınıfının sırtından beslenenler işçi sınıfının öfkesine de kalkan olmayı göze alsınlar.

Mücadele Birliği Okuru İşçiler

"Ekmegiimiz, Çocuklarımızın Geleceği İçin Direniyoruz"

CHP'li Çiğli Belediyesi'nde işten atılan 147 işçi, 41 gündür belediye önünde verdikleri mücadeleyi Ankara'da CHP Genel Merkezi önüne taşıdı. İşçiler 19 Temmuz Cuma akşamından itibaren, geceli-gündüzlü CHP Genel Merkezi önünde oturmaya başladı. İşçiler Çiğli Belediye başkanı ve CHP genel merkezi sorunu çözünceye kadar alandan ayrılmayacaklarını söyledi.

CHP'li Çiğli Belediyesi Başkanı Onur Emrah Yıldız'ın "tasarruf tedbirleri", "Bankamatikçi işçiler vardı" iddiasıyla işçileri işten atması üzerine işçiler, belediye binası önünde işlerine geri alınma talebiyle eyleme başlamışlardı.

CHP Genel Merkezi önüne eylemde olan işçiler, gece yarısı yaptıkları çağrıda ekmekleri, çocuklarının geleceği için kazanıncaya kadar mücadele edeceklerini vurguladılar.

İşçiler yaşadıklarını bize şu cümlelerle anlattılar:

Fadime Akgül: 10 Haziran'da kısa mesajla işten çıkarıldık ve hiçbir gerekçe sunulmadı. Engelliler ile ilgili bir bölümde çalışıyordum. Üç çocuk annesiyim, 25 yaşında down sendromlu bir çocuğum var. Bu süreçte çocuklarımı hiçbir yere götüremedim. 41 gündür direniyoruz, direnişteyiz.

Ne kurban bayramında çocuklarımla zaman geçirebildim, ne de bir yaz tatilinde çocuklarımla zaman geçirebildim. Evimde zihinsel engelli çocuğumu diğer çocuklarıma bırakarak geldim. Eşim çalışıyor ben buralardayım.

Ankara'da koşullar nasıl dersenez; Ankara'da CHP Genel Merkezi önündeyiz, dışarıdayız. Maddi olarak sıkıntılar yaşıyoruz. Eş dost tanıdık bir şeyler getirebiliyorsa getiriyor. Ama bu durum bizi psikolojik olarak çok yıpratıyor. Çok zorlayıcı bir süreç.

Çocuklarımdan ayrı olmam, onlarla telefonda her görüşmem psikolojik olarak bende ayrı bir baskı oluşturuyor ki, bunu diğer kadınlar ve anneler çok

iyi anlayacaktır. Buradayız. Direne direne hakkımızı, ekmegiimizi, çocuklarımızın geleceğini, alın terimizi kazanabilmek için mücadelemize devam ediyoruz.

Yasemin Nurkartop: Şu an saat 01.30 civarı Çiğli Belediyesi'nde işten çıkarılan 147 işçi arasında bir kadın ve bir anne olarak, Ankara'da direnme devam ediyoruz. Burada herkesin olduğu gibi çocuklarımızın geleceğine sahip çıkabilmek için buradayız. Bu mücadelenin boyutu nereye kadar giderse gitsin, bizler kadınlar olarak mücadelemizin arkasında olacağız.

Çocuklarımıza bunu öğretip, bu şekilde yaşamak için gecenin bu saatinde buradayız. Buradan kadınlara şöyle sesleniyorum: Direnin direnin direnin.

Oktay Şerefoğlu: Çiğli Belediyesi'nde temizlik işlerinde çalışan bir personeldim. Bir kısa mesajla iş akdim feshedildi. Maddi olarak da, psikolojik olarak da çöküş yaşadım. Çünkü maddi durumu iyi olan bir insan değilim.

Altı gündür buradayız. Üç buçuk yaşında bir oğlum var, ellerinizden öper. Ben her telefonla görüştüğümde benden sürekli çilekli, çikolatalı pasta istiyor ama alamıyorum. Bayağı kötü durumdayım. Yapacak bir şey de yok. Sonuçta bu ekmek kavgası.

Çiğli'de çok sloganlar attım. İşim, ekmegiim, çocuğum için arkadaşlarım için. Sonuç alamadım. Bu sürecin böyle olmasını istemezdim. Böyle olması gerekti, Ankara'ya geldik. Şu an taşların üzerinde yatıyorum. Hiçbir şekilde utanmıyorum. Çünkü ekmegiini kazanmak için yapılan bir şeyden utanılmaz. Sonuçta ben bir babayım. Benim gibi, arkadaşlarım da baba. Hepsinin çocukları evde, bir şeyler istiyor ama yapamıyorlar.

Umarım bu süreç düzeler, belediye başkanımız anlar bizi. İşlerimize geri döner, ailelerimize kavuşuruz. Herkese sevgiler saygılar.

Vefalı Bir Sohbet

Kenan Kızıl

Bilmiyorum, bazen sanki kapı çalacak ve ben gidip onu açacağım; karşımda sen. Ne ben şaşıracağım ne sen. Sanki bu her gün oluyormuş gibi. Buyur yoldaşmış, davetmiş hiçbirine gerek duymadan geçeceksin içeri, günün yorgunluğuyla atacaksın kendini koltuğa. Sanki bu sabah görüşmüşüz gibi. Sanki o lanet pandemi hiç yaşanmamış gibi. Aysel, sen ve onca mاسum onbinlerce insan, hiç biri, hiçbiriniz hiç ölmemiş gibi.

Soracağım anlatacaksın, gene soracağım gene anlatacaksın sonra gene. Bakacaksın ikna olmuyorum, sen anlat diyeceksin. Deneyeceğim ve muhtemelen soruyu anlatacağım. Çünkü soru doğruysa cevap içindedir zaten. Sonra nasılı konuşacağız, nasıl yapacağımızı, sorunların üstesinden nasıl geleceğimizi.

O kadar çok şey birikti ki bende, konuşmak istediğim tonla şey var. Gecikiyor muyuz yoksa bir şeyleri mi kaçırıyor, kaç yaparken göz mü çıkarıyoruz? Oysa nasıl inanıyor, nasıl istiyor, bu devrimi nasıl sevdiğimizi biliyorsun. Yanlış anlama umutsuzluk yok... Olacak biliyoruz. Sadece biraz sabırsızlık ve de artık gerçekten zamanı geldi.

Geldi de insanlardaki bu bekleyiş neden, hatta nihilizm. Vefa, yoksullar neden nihilist oluyor, olabiliyor. Birbirlerine ölümüne ihtiyaçları varken. Ve gerçekten başka kimseleri yokken. Çaresizlik bencilliği yol açar biliyorum ama öfkeye hatta isyana daha çok yol açmaz mı? Korkma, bunun çözülemeyecek sorun olmadığını biliyorum.

Ama artık çözülsün istiyorum. Uğruna canımızı verdiğimiz, insanların bencilleşmesini nasıl kabul edebilirim ki? Anlamak değil mesele kabul etmek. Bu imkansız ya namlulu gövdeye çevirir ya da defolur giderim. Bunu kabullenmek insana ihanettir.

Deniyoruz, o olmadı bu diyoruz. Sonra bu da olmadı, şu diyoruz. Biri olacak, biri olmalı bunu biliyorum. Sadece deneyecek, deneyecek ve gene deneyeceğiz, sonra gene deneyeceğiz ve sonra bir bakacağız oluyor. Çünkü bu olacak ama devrimlerin bir garip hatta sevmediğim bir özelliği bir saati var. Ama velakin onu kimse kuramıyor, meret bazen geç kalıyor ya da onu ne kadar istediğimizi ona anlatamıyoruz. 50 yıl oldu be yoldaş. Leyla'sı olduk, Mecnun'u olduk. Ferhat'ı olduk Şirin'i. Gülü, o güle kaniyle rengini veren bülbülü. Külümüzden doğduk kaçtı, gene yetmedi. 50 yıl bir asrın yarısı yoldaş. 50 yıl uzun bir süre.

Biliyorum ne diyeceğini. Bunların çoğu duygusallık. Öyle ama bunlar bir devrimcinin, bunlar bizim duygularımız. Biliyoruz sorular cevaplardan önce gelir ve cevapların bir olgunlaşma, bir doğum zamanı vardır. Olacak olanı biliyoruz. İçimizde biriken öfkenin farkındayız. Bu öfke ile kendi fırtınasını bulacak. Yardım etmek, bu arayışa yön vermek lazım, bu öfke kendi fırtınasına mutlaka kavuşmalı.

Hiçbir şey olmuyor gibi anlattığıma bakma. Çok şey oluyor. Üstelik çoğu güzel şeyler, ama işte dönüşüyor o en büyük fırtınaya dönüştüremiyoruz.

Sen sormadan ben söyleyeyim. Bizde de kabahat var. Hepimizi bilmem benim kabahatlerim var. Kas yaparken göz çıkarmalarım. Ya da verebileceğimiz çok azını veriyorken oturup insanların nihilizminden bahsedebilmem... Kendi dertlerime bu kadar zaman ayırmam ne olacak... Herkeste bir sinir, herkeste bir hudut ve benim de marifetmiş gibi bazen bunlardan pay almam. Aşılması gereken onca özelliğim. Yeni insana uzaklığım ve hak etmeyenlere boşuna verdiğim onca zamanım... Özetle yeni insana uzaklığım. İstememekten değil bu uzaklık, bazen uyum, bazen yorgunluk, ama en çok ta kimi insanların değişmiyor oluşu karşısındaki tutumum.

İçimde gelişen; bunlardan bir şey olmaz, diyen o iç sesim. İnsan hafif gevşemeye görsün içindeki o küçük burjuva hemen ruhunu kemirmeye başlıyor. Biliyorum, bu biraz mızımlık biraz kendine haksızlık, biraz acısını kendinden çıkarma, biraz başka bir şey...

Bilmek değil artık mesele kavramak. İnsanlar her şeyin bir şekilde farkında. Ekonomik açıdan bunalmış, yorulmuş hatta tükenmiş. Umutları da yok, bir şeylerin değişeceğine, iyiye gideceğine inanmıyorlar. Bir şeyler yapmaları gerektiğini biliyorlar. Biliyorlar ama, çoğu kez hiçbir şey yapmak istemiyorlar. Çünkü bilmekle kavramak aynı şey değil. Kavramak zamanla oluyor sadece zaman değil çaba da şart. Bir de bedelinden korkuyorlar, anlaşılır bir durum olsa da

bu büyük bir sorun. Çünkü zaten ağır bir bedel ödüyorlar. Onlar durdukça sömürü giderek ağırlaşıyor ve sistem her yolla onları tüketiyor. Hayatlarını riske etmemek için içinde oldukları bu edilgenlik yaşamlarını hiç de korumuyor. Tersine tüketiyor hem de acımasızca. Tükeniyor ve intiharın kıyısında dolaşıyor hatta içine giriyorlar.

Biliyor musun, önüme çıkan her duvara koca koca harflerle, umut diye yazmak istiyorum. Her yazdığım da durup on kez okumak. Umutsuzluk en büyük hastalık. İntiharlar öldürmüyor, kanser öldürmüyor. Çektiğimiz acılar öldürmüyor, umutsuzluk öldürüyor. İnsanı tüketen bu, yaşamı tüketen bu, aşkı tüketen bu. Umutsuz insan mutsuzdur, tüketir, tüketir, bütün ilişkileri problemlidir. İnsanı tanımaz, tanıyamaz, anlayamaz, hep anlaşılma-
dığını sanarak kendi kafasınca yorumlar, küçük şeylere takılır büyük ve güzel olanı mahveder. Sonunda sevimsiz, huysuz, kendinden ötesini düşünmeyen küçük bir budalaya dönüşür gider. Umutsuz insan dövüşemez, dövüşse de küçük dövüşür. O kendi küçük dünyasını kölesi olur. Düşünsene yoldaş, umutsuz olsaydı Che imkansız dener miydi, Deniz aynı yolu yürür müydü, yürür müydük onca yürekle onca yoldaş zindanlarda bile ölümüne? Hepsini için tek cevap: Hayır.

O halde yapılacak şey belli, umut vermek. Umutsuzluk adlı hastalığı yenmek ve yeni yollar denemek. Kapı çalıyor şimdi gidip açacağım. Geçip içeri oturacaksın her zamanki gibi. Seninle daha çok sohbet edeceğiz. Bana gelince boş ver beni bir yolunu bulurum. Mesele bu değil biliyorum herkes için bir yol bulmak. Mutsuz bir toplumu mutlu bir topluma çevirmek müt-hiş güzel bir şey olmalı.

"Eğitim Nöbeti" Sona Erdi

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, Ankara'da TBMM önünde Meclis Parkı'nda tuttıkları "Eğitim Nöbeti"ni, 17 Temmuz itibarıyla itibarıyla sonlandırdılar.

52 gün önce Meclise bir yürüyüş başlatan öğretmenler, tüm engellemelere rağmen Meclis Park'a ulaştı ve burayı bir nöbet alanı haline getirdi. Talepleri, başta 2014 yılında ellerinden alınan taban maaş haklarının geri getirilmesi ve özel öğretim kurumlarında çalışan öğretmenlerin yakıcı taleplerinin Millî Eğitim Bakanlığı yetkilileri, vekiller ve kamuoyunda görünür olması ve tartışılmasıydı.

52 gündür ülkenin dört bir yanından, Samsun'dan Urfa'ya, Sakarya'dan İzmir'e, öğretmenler iradeleriyle tarihe bir not düşecek bir eylem örgütlediler. Bir parkı yaşam alanına çevirerek mücadele dersi verdiler. Doğrudan Milli Eğitim Bakanı'yla iki kez ve Bakanlık yetkilileriyle de birçok görüşme gerçekleştirildi bu süre zarfında. Önerdikleri çözüm yollarını iktidar, muhalefet ayırmadan tüm partilere göturdüler ve var olan sorunların sadece özel sektör öğretmenlerinin sorunu olmadığını, bunun eğitimin paydaşları olan veliler ve öğrencileri de içine alan birkaç milyonluk bir insan topluluğunu doğrudan etkilediğini, kamusal bir hizmet üretiyor olmaları açısından tüm toplumu ilgilendirdiğini yinelediler.

ÖMK görüşmelerinin durdurulmasını olumlu bulan Öğretmen Sendikası, "Kanun'un, eğitim sendikalarının talepleri üzerinden tekrar şekillendirilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bu görüşmelerin durdurulmasında başta Sendikamızın başlattığı 'Eğitim Nöbeti' olmak üzere tüm toplumsal kesimlerin tepkilerinin etkili olduğu kanaatindeyiz.

Bugün olumlu adımlara rağmen hâlâ çözülmeyi bekleyen sorunlarımız var. Bunlardan en yakıcısı ise taban maaş talebimizdir. Yıllardır özel sektör öğretmenlerinin üstünde olan görünmezlik pelerinini kaldırdığımızı görüyoruz. Özel sektör öğretmenlerinin çığlığının toplum gündeminde bir yeri var artık. Duymayan kulak kalmadı, görmeyen göz kalmadı. Nöbetimizin bu anlamda amacına ulaştığını düşünüyor ve 52 gün önce başlattığımız eğitim nöbetini bitiriyoruz." dediler.

Patronların insafına bırakılmayacak bir eğitim sistemi için yola çıktıklarını söyleyen öğretmenler açıklamalarını, "52 gündür kişisel yaşamlarını bir kenara bırakarak nöbeti yaşatan, büyüten ve tarihe bir 'büyük öğretmen nöbeti' bırakan tüm Sendikalı arkadaşlarımıza teşekkür ediyoruz. Yine bu zaman diliminde kalbi bizlerle atan, maddi/manevi desteğini esirgemeyen dostlarımıza teşekkür ediyoruz. Yeni bir dönem bizi bekliyor. Bu yeni dönemde tüm özel sektör öğretmenlerini, Sendikasına üye olmaya davet ediyoruz. 350 bin özel sektör öğretmeni adına başlattığımız bu mücadele büyüdükçe taleplerimiz görünür olacaktır. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!

Yaşasın sendikal mücadelemiz! Öğretmenler birlikte güçlü!" diyerek sonlandırdılar.

“Bir Kez Daha Söz Veriyoruz: Düşlerini Yarım Bırakmayacağız”

SGDF'nin çağrısıyla, Kobanê ile dayanışma için çocuklara oyuncak götürmek için 20 Temmuz 2015'da Urfa Suruç'ta Amara Kültür Merkezi'nde bir araya gelen gençler, IŞİD'in bombalı saldırısı sonucu katledilmişti. Suruç'ta katledilen 33 genç için 20 Temmuz günü sabah saatlerinde mezar başlarında, katledildikleri yerde, Ankara, İstanbul, İzmir, Adana, Eskişehir ve pek çok merkezde anma eylemleri düzenlendi.

İstanbul Kadıköy'de Halitağa'da yapılacak olan anma için saatler öncesinde Kadıköy Kaymakamlığı 24 saatlik eylem yasağı koydu. Buna rağmen çok sayıda kişi Suruç Aileleri İniyatifi'nin çağrısıyla toplandı. “Kalplerimiz Adalet İçin Atsın” pankartının açıldığı eylemde katliamda hayatını kaybedenlerin fotoğraflarının olduğu dövizler taşındı. Devrimci Öğrenci Birliği'nden öğrencilerin de katıldığı eylemde sık sık “Suruç İçin Adalet, Herkes İçin Adalet”, “Suruç'un Hesabı Sorulacak”, “Katillerden Hesabı Gençlik Soracak” sloganları atıldı.

Eylemde ilk sözü alan SGDF Eşbaşkanı Müslüm Koyun, “Amara Kültür Merkezi'ne gömülmek istenen yalnızca 33 tane insan değildi. Oraya gömülmek istenen fikirlerdi, oraya gömülmek istenen iddialardı, oraya gömülmek istenen Türkiye ve Kürdistan halklarının birleşik devrim mücadelesini kendisidir. Bilmeliler ki biz bitti demeden bitmez ve onların gömdüğü her yerden yeniden dirilmeye yeniden mücadele alanlarını

kendimize hedef etmeye ant içmiş sosyalistler ve devrimcileriz” dedi. Koyun açıklamasında “Kobanê düştü düşecek” diyenlere Kobanê düşmedi düşmeyecek. Ama siz düşeceksiniz. Ama bunu çok iyi bilsinler ki biz sosyalist gençler olarak sokaklarda direneceğiz mücadelemizi büyüteceğiz” de dedi.

Eyleme katılan DEM Parti Milletvekili Kezban Konukçu bir konuşma yaptı ve Kobane Kumpas Davası tutsağı Alp Altınörs'ün ve eski HDP Eşbaşkanı Figen Yüksedağ'ın gönderdikleri mesajlar okundu. Son olarak katliamda çocuğunu kaybeden ve ço-

cuğunun mezarında yaptığı konuşma sebebiyle tutuklanan Besra Erol'un mesajı okundu.

Suruç Aileleri İniyatifi adına basın açıklamasını Ezgi Gürbüz okudu. 9 yıldır 33 düş yolcusunun takipçileri olduklarını vurgulayan Gürbüz, “Bu gün burada onların huzurunda bir kez daha söz veriyoruz. Düşlerini yarım bırakmayacağız. Aradan geçen 9 yılda onlar için yürüttüğümüz adalet mücadelesi bize güç verdi. Benken biz olduğumuz, onların yoldaşlarıyla çoğaldığımız 9 yıl. İsimlerini birer meşale gibi taşıyıp adalet mücadelesi yürütenleri gördükçe daha da onurlandık. Başta bu meydan olmak üzere mezar başlarında yaptığımız anmalarda, mahkeme salonlarında ve yaptığımız etkinliklerde bizi yalnız bırakmadılar.” dedi.

Açıklamanın ardından yaşamını yitiren 33 düş yolcusunun tek tek isimleri okundu ve daha sonra anma sona erdi.

Anmanın ardından eyleme katılan gençler sloganlarla yürüyüşe geçti. Kısa süre sonra polisin saldırısı ile karşılaşan gençler, Kadıköy sokaklarında darp edilerek gözaltına alındılar.

Kısa bir süre sonra da Taksim'de toplanan gençlik örgütleri, iki koldan sloganlarla Taksim Meydanı'na yürüdüler. İlk grup İstiklal Caddesi'nde darp edilerek gözaltına alınırken, Taksim Anıtı'na ulaşan gençler burada bir zincir oluşturdu. Gençlerin eylemine vahşice saldırarak gözaltına alan polis, görüntü alan gazetecileri de darp etti.

“Hiçbir Düş Yarım Kalmayacak”

Suruç'ta katledilen 33 devrimci genç için, katliamın 9 yılında İzmir'de gençlik örgütlerinin çağrısıyla 20 Temmuz Cumartesi günü saat 19.00'da Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde toplandı.

Burada ilk olarak Suruç gazisi Koray Türkay söz aldı ve o güne dair yaşadıklarını, Suruç'ta Amara Kültür Merkezi'nde yaşananları anlattı. Daha sonra DEM Parti İzmir Milletvekili Burcuğül Çubuk söz aldı ve IŞİD ile devlet işbirliğine değindi. Mahkeme süreci ile birlikte, devletin katliama ortak olduğunu vurguladı.

Bunun ardından gençlik örgütlerinin basın açıklaması başladı. Gençlik örgütlerinin basın açıklamasında yine Suruç'ta yaşanan katliam ve devlet IŞİD işbirliği vurgulandı.

Açıklamadan sonra karanfil bırakmak üzere Gündoğdu Meydanı'na bir yürüyüş gerçekleştirildi. Açıklamada ve bu yürüyüş esnasında sık sık “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Suruç'u Unutma Unutturma”, “Suruç için Adalet Herkes için Adalet”, “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak”, “Biji Berxwedane Kobane”, “Kobane Sana Yine Geliriz”, “Hiçbir Düş Yarım Kalmayacak” sloganları atıldı.

Gündoğdu Meydanı'na ulaşıldığında, katledilen 33 devrimcinin anısına denize karanfiller bırakıldı ve tek tek isimleri okunarak ‘burada’ denildi.

Eylem yoğun polis çemberine rağmen çevredeki halk tarafından sahiplenildi, alkışlarla desteklendi ve sloganlarla sona erdi.

Adana'da Suruç Anması

Suruç'ta katledilen 33 devrimci genç için, katliamın 9 yılında İzmir'de gençlik örgütlerinin çağrısıyla 20 Temmuz Cumartesi günü saat 19.00'da Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde toplandı.

Burada ilk olarak Suruç gazisi Koray Türkay söz aldı ve o güne dair yaşadıklarını, Suruç'ta Amara Kültür Merkezi'nde yaşananları anlattı. Daha sonra DEM Parti İzmir Milletvekili Burcuğül Çubuk söz aldı ve IŞİD ile devlet işbirliğine değindi. Mahkeme süreci ile birlikte, devletin katliama ortak olduğunu vurguladı.

Bunun ardından gençlik örgütlerinin basın açıklaması başladı. Gençlik örgütlerinin basın açıklamasında yine Suruç'ta yaşanan katliam ve devlet IŞİD işbirliği vurgulandı.

Açıklamadan sonra karanfil bırakmak üzere Gündoğdu Meydanı'na bir yürüyüş gerçekleştirildi. Açıklamada ve bu yürüyüş esnasında sık sık “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Suruç'u Unutma Unutturma”, “Suruç için Adalet Herkes için Adalet”, “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak”, “Biji Berxwedane Kobane”, “Kobane Sana Yine Geliriz”, “Hiçbir Düş Yarım Kalmayacak” sloganları atıldı.

Gündoğdu Meydanı'na ulaşıldığında, katledilen 33 devrimcinin anısına denize karanfiller bırakıldı ve tek tek isimleri okunarak ‘burada’ denildi.

Eylem yoğun polis çemberine rağmen çevredeki halk tarafından sahiplenildi, alkışlarla desteklendi ve sloganlarla sona erdi.

Bangladeş'te İşsizlik Ayaklanması

Bangladeş'te son haftalarda başını öğrencilerin çektiği bir ayaklanma hüküm sürüyor. Üniversite öğrencilerinin eylemleri, ülkenin kurtuluş savaşında yer alan özgürlük savaşçıların torunlarına, devlet istihdamında %30 kota getirmesi ile başladı. Ülke genelindeki üniversitelerden binlerce öğrenci, bu kotaların kaldırılması ve devlet işlerine alımlarda reformlar yapılması talebiyle haftalardır eylemde. Bangladeş'te şu an işsizlik %20 civarında ve bu kota, varolan işsizliği daha da derinleştirecek.

Üniversite öğrencilerinin, kendilerinin işsiz kalması ve ayrımcılığa uğrayacakları gerekçesi ile başlattıkları eylemler 15 Temmuz'a gelindiğinde ayaklanma düzeyine yükselmişti bile. 15-16 Temmuz günlerinde reform isteyen öğrencilere polislerle birlikte hükümet yanlısı öğrenciler de saldırdı ve ayaklanmanın ilk kanı döküldü. Öğrenciler başkentteki önemli kavşakların çoğunu trafiğe kapattı, çok sayıda üniversitede eylemler düzenlendi. Bu çatışmada 3'ü öğrenci en az 6 kişi hayatını kaybetti, yüzlerce kişi de yaralandı. Hükümet bunun üzerine ülkedeki tüm üniversiteleri, kolejleri ve liseleri bir sonraki duyuruya kadar kapattı, yurtlar boşaltıldı. Aralarında Dakka Üniversitesi'nin de bulunduğu çok sayıda üniversite, süresiz olarak kapatıldıklarını ilan etti. Ancak bu saldırılar ne öğrencileri taleplerinden vazgeçirebildi, ne de sokakları boşaltabildi.

Vahşi saldırıların ertesi günü öğrenciler, katledilen arkadaşları için Dakka'da temsili bir cenaze töreni düzenledi, "Yurtları boşaltma" emrine uymayacaklarını açıkladı.

18 Temmuz Perşembe gününe gelindiğinde birkaç gün içinde en az 32 kişi hayatını kaybetmişti. Öğrenciler sokaklarda kendilerine plastik mermiyle ateş açan çevik kuvvet polisine karşılık vererek çatışmaları bir üst düzeye taşıdı. Polisler öğrenciler karşısında geri çekilince, gençler polisleri tv kalını BTV'nin merkezine kadar kovalayarak buradaki araçları ve binanın girişini ateşe verdi.

20 Temmuz Cumartesi gününe kadar katledilen öğrencilerin sayısı 114'e ulaştı, binlerce kişi yaralandı ve hükümet sokağa çıkma yasağı getirerek "vur emri" verdi. Polisler ve faşistlerle çatışan öğrenciler, sokaklara ve caddelere yığılan asker ve polis gücüne rağmen polis kulübelerini ateşe verdi. Çatışmalar sırasında 2 de gazeteci öldürüldü.

Sosyal medyadan gelen videolarda polisin göz yaşartıcı gaz, plastik mermi ve ses bombası kullanmasına karşı öğrencilerin tuğlalarla karşılık verdiği, araçları ateşe verdiği görülüyor. 19 Temmuz günü Bangladeş genelinde sıkı bir sokağa çıkma yasağı ve genel bir iletişim ve medya karartması uygulanmaya başlandı. Üniversite ve okulların kapatılmasının yanı sıra halka açık toplantılar yasaklandı. İnternet ve yurt dışı telefon bağlantıları ve SMS erişimleri engellendi, sadece hükümet yanlısı tv kanalları faaliyeti sürdürebildi.

Sokağa çıkma yasağına meydan okuyan ve başını öğrencilerin çektiği binlerce kişi 20 Temmuz Cumartesi günü ülke genelinde ve başkent farklı bölgelerinde sokaklara döküldü, yolları ve otoyolları kapattı, lastik ve tahta kalasları ateşe verdi.

İşçi ve emekçi yoksul halk, öğrencilerin yanında safını aldı. Önemli hükümet binaları, Dakka metrosu ve Narsingdi'deki bir hapisane de dahil pek çok kurum, iktidar partisi ofisleri ve liderlerine ait evler de eylemcilerin öfkesinden payına düşeni olarak tahrip edildi.

21 Temmuz Pazar günü bazı gazeteler, ölenlerin sayısının 127-146 arasında olduğunu yazarken, polis ve hükümet yanlısı 4 kişi dışında tüm ölenlerin öğrenciler ve sıradan halktan olduğu; ölümlerin %70'inin Dakka'da gerçekleştiği; iktidar partisinden kask takmış çok sayıda sivilin de eylemcilere gerçek silahlarla atış açtığı ortaya çıktı.

Dakka sokakları göz yaşartıcı gaz mermisi, ses bombası, av tüfeği saçması, plastik mermi ve tuğla parçaları kalıntılarıyla doldu.

Ve Yüksek Mahkeme, son getirilen %20'lik kota ve daha önceden getirilmiş olan %30'luk kotaların çoğunu iptal ederek, devlet işlerinin %93'ünün artık liyakate dayalı olacağını açıkladı.

Ancak öğrenci liderleri, zindanlara doldurulan arkadaşlarının serbest bırakılmasını ve katliamlardan sorumlu tuttukları İçişleri Bakanı Asaduzzaman Khan da dahil olmak üzere yetkililerin istifası talepleriyle protestolara devam edeceğini duyurdu.

Rusya Emperyalist mi?

Çeviri Kolektifi

Sosyalistler için temel emperyalizm anlayışı I. Dünya Savaşı'na kadar uzanır ve Lenin'in "Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" adlı broşüründe bulunur.

Emperyalizm bir hükümet tarafından uygulanıp bir diğeri tarafından bırakılan bir politika değildir. Emperyalizm bir sistemdir.

Dünyanın siyasi ve ekonomik sömürsü, ihracat pazarları, hammadde kaynakları, sermaye yatırım alanları vs. için yürütülen emperyalist bir savaş olan Birinci Dünya Savaşı, Lenin'e göre emperyalizmin bir sonucuydu. Emperyalist güçler, yalnızca sömürgelerdeki ezilen halklara zorla boyun eğdirmek için değil, aynı zamanda kontrol için rekabet eden diğer emperyalist ülkelere karşı savaşmak için de devasa ordular ve donanmalar kurdular.

Lenin'e göre, 1916'da "Emperyalizm" kitabını yazdığında dünya zaten büyük kapitalist güçler arasında bölünmüştü. Savaş, dünyayı yeniden bölüşmek için emperyalistler arası rekabetten kaynaklandı.

Birinci Dünya Savaşı'ndan bu yana yaşanan savaşlar koşulları değiştirdi. Ve İkinci Dünya Savaşı dünya emperyalist ilişkilerinde bir dönüm noktasına işaret etti. Amerika Birleşik Devletleri İkinci Dünya Savaşı'ndan dünyanın en güçlü emperyalist ülkesi olarak çıktı ve Asya ve Afrika'daki eski Avrupa imparatorluklarının kontrolünü ele geçirdi.

Sosyalist Sovyetler Birliği'nin 1991'de yıkılması ve Sovyet cumhuriyetlerinin ayrı ayrı ulus devletlere bölünmesi, planlı ekonomiyi parçalayarak az gelişmiş kapitalist ekonomiler ortaya çıkardı. Tüm bu yıkıntıların arasından birdenbire, neredeyse sihirli bir şekilde emperyalist bir Rusya ortaya çıkmadı.

Lenin emperyalizmin, finans sermayesinin yükselişi ve sadece meta değil sermaye ihracı da dahil olmak üzere birkaç özelliği olduğunu düşünüyordu. Örneğin ABD sadece meta değil, çoğunlukla kredi ya da yatırım biçiminde sermaye ihraç etmektedir. ABD bankaları dünya ticaretinin merkezinde yer almaktadır.

Rusya'nın Ekonomisi Neredeyse Yeni-Sömürgeçdir

Bugün kapitalist Rusya, kişi başına düşen GSYİH'de (SAGP) 55. sırada yer almaktadır (bir ülkenin yaşam

maliyetine göre ayarlanmış kişi başına ekonomik çıktısının bir ölçüsü). Rusya'nın büyük ölçüde petrol, doğal gaz ve metal gibi hammaddelerin ihracatına bağımlı olan ekonomisi neredeyse yeni sömürgeçdir. Rusya şu anda dünyanın en büyük buğday ihracatçısıdır ve arpa ve mısır gibi diğer tahılların da önemli bir ihracatçısıdır.

Bu, bir sömürgecin emperyalist finans kapitalle olan klasik ekonomik ilişkisidir. Dünyanın en büyük 50 bankası listesinde hiçbiri Rus değildir. Ruble bir ticaret para birimi değildir. Rusya sermaye ihraç etmemektedir.

Sovyet döneminde Rusya ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni oluşturan diğer cumhuriyetler sanayide kayda değer bir ilerleme kaydetti. Gerçekten de 1921 ile 1988 yılları arasında, İkinci Dünya Savaşı yılları hariç, hiçbir yıl negatif ekonomik büyüme - durgunluk - yaşanmamıştır.

Sovyet ekonomisi ancak 1989 yılında Gorbaçov hükümetinin planlı ekonomiyi tasfiye etmeye başlamasıyla durgunluğa girmiştir.

Gorbaçov döneminde ve daha Rusya Federal Cumhuriyeti'nde Boris Yeltsin'in açıkça anti-komünist, anti-sosyalist hükümeti döneminde ve Ukrayna da dahil olmak üzere Rus olmayan eski Sovyet cumhuriyetlerinde sosyalist endüstri daha da şiddetli bir şekilde tasfiye edildi.

Yeltsin, Gorbaçov'un başlattığı Sovyet ekonomisini parçalama işini tamamladı. Yeltsin yılları, Rusya'nın 1000 yıllık tarihinin belki de en kötü dönemi olarak hatırlanıyor. Bu, savaşta ya da barışta, modern zamanlarda herhangi bir ülkenin gördüğü en büyük ekonomik felaketti.

Ukrayna SSCB'nin en büyük ikinci ekonomisine sahipti. "Bağımsız" Ukrayna ise şu anda Avrupa'nın en yoksul ülkesi. Ptukha Enstitüsü tarafından yapılan bir araştırmaya göre, 2020 yılı sonunda nüfusun yaklaşık %45'i yoksulluk kategorisindeydi.

Putin'in Rolü

Yeltsin'in başbakanı ve halefi olarak seçilen Putin, Batı'ya yaltaklanan Yeltsin ve Gorbaçov'un aksine daha korumacı bir yaklaşım benimsedi.

Bu, Putin'in ekonomiyi hammadde ihracatına yönlendiren Yeltsin ve Gorbaçov'un politikalarından uzaklaştığı anlamına mı geliyor? Ya da Putin bir sanayileşme politikası mı benimsedi?

Putin döneminde, "Perestroyka" reformlarının yıktığı Rusya'nın imalat üretiminde çok az büyüme oldu. Üretim her başarılı modern ekonominin temelidir. Ancak Putin yönetimindeki Rusya esas olarak hammadde ve tahıl ihracatçısı olmaya devam ediyor. İmalat Rusya'nın GSYİH'sinin küçük bir bölümünü oluşturuyor.

Rusya şu anda küresel alüminyum arzının yaklaşık %6'sını, bakır arzının %3,5'ini ve kobalt arzının %4'ünü karşılamaktadır. Rusya aynı zamanda dünyanın en büyük ham petrol üreticisi ve ABD'den sonra ikinci en büyük kuru doğal gaz üreticisidir.

Rusya, arpa, mısır, çavdar, yulaf ve özellikle buğday dahil olmak üzere tahıl ürünlerinde ilk 10 ihracatçı arasında yer almaktadır. 2017'den 2019'a kadar, dünya pazarının yaklaşık %20'sini oluşturarak en büyük buğday ihracatçısı oldu.

Rusya kapitalist bir devlettir ama bu onu emperyalist yapmaz. Tüm kapitalist ülkeler emperyalist değildir. Örneğin Endonezya, Rusya'dan biraz daha büyük bir ekonomiye (Satın Alma Gücü Paritesi - SAGP) sahip

kapitalist bir ülkedir, ancak Endonezya emperyalist mi yoksa sömürülen bir ülke midir? Kapitalist olduğunu söylemek cevabı bilmek için yeterli değildir.

Lenin emperyalizmin beş özelliğini saymıştır: üretimin tekelde yoğunlaşması; banka sermayesinin sanayi sermayesiyle birleşerek finans kapitali yaratması; meta ihracından farklı olarak sermaye ihracatı; dünyayı kendi aralarında paylaşan uluslararası tekelci kapitalist birliklerin oluşması ve dünyanın en büyük kapitalist güçler arasında bölgesel olarak bölünmesi.

Finans kapitalin ve sermaye ihracının rolü en önemlisi olabilir. Dünya Bankası ve Uluslararası Para Fonu dünya ekonomilerini ele geçirmiştir. Dolar (altın değil) dünya ticaretinin para birimidir. Bugün neredeyse her ülke kapitalisttir ve bunların çoğu emperyalizm tarafından, finans kapital tarafından sömürülmektedir.

Endonezya kapitalisttir ama emperyalist değildir. Rusya da Endonezya gibi emperyalizm tarafından sömürülen bir ülkedir.

NATO Rusya'yı Hedef Alıyor

Rusya, Avrupa'nın büyük bir kısmına gaz ve petrol sağlayan başlıca ülkedir. Avrupa Birliği gaz ithalatının %40'ını Rusya'dan yapıyor ve bu da Rusya'yı dünyanın en büyük gaz üreticisi olan ABD ile rekabete sokuyor.

ABD dünya petrol ve gaz piyasasını kontrol etme çabası içindedir. Bu, İran ve Venezuela'ya yönelik saldırılarında, fiili savaş eylemlerinde (yaptırımlarda) ve Irak'a karşı savaşında görülebilir. Bu ülkeler petrol ve gaz üzerinde ulusal egemenlik peşinde koşan ülkelerdir.

Rusya da, özellikle Kuzey Akım 2 boru hattı nedeniyle hedef olmuştur, ancak sadece bunun için değil.

NATO, 1949 yılında Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa sosyalist devletlerine karşı askeri bir güç olarak kurulan ABD komutasındaki askeri ittifaktır. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra NATO, eski sosyalist ülkelerdeki kapitalist gerilemeyi perçinlemek için Doğu Avrupa'daki hemen hemen her ülkeye genişletildi.

SSCB'nin dağılmasından bu yana NATO'nun genişleme haritasına bakın. NATO kapsamına alınan ülkeler arasında Estonya, Letonya, Litvanya, Polonya, Çek Cumhuriyeti, Slovakya, Macaristan, Slovenya, Hırvatistan, Arnavutluk, Romanya, Bulgaristan, Karadağ, Kuzey Makedonya bulunmaktadır.

2008 yılında NATO, Rusya'ya sınırı olan Ukrayna ve Gürcistan'ın

NATO'ya dâhil edilmesini masaya yatırmıştır.

NATO'nun askeri gücünü Rusya sınırındaki Ukrayna'ya doğru genişletme tehdidi ve Karadeniz'deki NATO deniz operasyonları, Rusya'yı hedef alan doğrudan provokasyonlardır. Bill Clinton döneminde Beyaz Saray Genelkurmay Başkanı, Barack Obama döneminde CIA Direktörü ve Savunma Bakanı olan Leon Panetta'nın da açıkladığı gibi, Ukrayna'daki çatışma Rusya'ya karşı bir NATO "vekalet savaşı"dır.

Yugoslavya'ya Karşı NATO Savaşı

Bugünlerde haber olarak sunulan savaş propagandasına rağmen, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana Avrupa'daki ilk savaş yeni başlamadı. Bu savaş ABD ve NATO tarafından 1999 yılında Yugoslavya'ya karşı başlatıldı.

ABD ve NATO bombardıman uçakları 24 Mart - 10 Haziran 1999 tarihleri arasında 78 gün boyunca Belgrad, Kosova'daki Priştine, Karadağ'daki Podgorica ve diğer bazı şehirleri vurdu. İlk gün Belgrad'da 20'den fazla bina yerle bir oldu.

Şu anda CIA direktörü olan ABD'nin eski Rusya Büyükelçisi William J. Burns, Şubat 2008 tarihli bir elçilik telgrafında Ukrayna'nın NATO'ya katılmasının Rusya için bir güvenlik tehdidi oluşturduğunu söyledi. Burns, bu konuda yapılacak baskının "ülkeyi [Ukrayna'yı] potansiyel olarak ikiye bölebileceğini, şiddete ve hatta bazı iddialara göre iç savaşa yol açabileceğini ve bunun da Rusya'yı müdahale edip etmemeye karar vermeye zorlayacağını" belirtti.

ABD Ukrayna'nın da dahil edilmesi önerisini hiçbir zaman geri çekmedi.

Maidan Darbesi

Ukrayna'da 2014 yılında ABD tarafından açıkça desteklenen ve finanse edilen Maidan darbesi, NATO üyeliğini bir politika emri haline getiren bir hükümet kurdu.

ABD darbe rejiminin başbakanını bile seçti.

2014'te sızdırılan bir telefon görüşmesinde, dönemin ABD Dışişleri Bakanlığı Avrupa ve Avrasya İşlerinden Sorumlu Bakan Yardımcısı Victoria Nuland, ABD'nin Ukrayna Büyükelçisi Geoffrey Pyatt ile Ukrayna'daki siyasi durumu tartışıyor. Konuşma sırasında Nuland "Yats aradığımız adam" dedi. Pyatt AB'nin rolünü sorduğunda Nuland "AB'nin canı cehennemde" diye yanıt verdiği duyuluyor.

Arseniy Yatsenyuk (Yats) Ukrayna'da 2014 darbe rejiminin Başbakanı oldu.

Volodymyr Zelensky 2019'da devlet başkanı olduğunda, Ukrayna'nın NATO'ya girmesini defalarca talep etti. 19 Şubat 2022'de - Rusya'nın özel askeri operasyonundan beş gün önce - Münih Güvenlik Konferansında Zelensky bir kez daha NATO'ya girme talebinde bulundu.

Başta işçi sınıfı olmak üzere pek çok Ukraynalı Maidan darbesine karşı direndi. Maidan iç savaşında faşist çeteler darbenin bir gücü olarak ortaya çıktı. Darbeye karşı en güçlü direniş ülkenin doğu kesiminde yaşandı. Odessa'da, Maidan yanlısı bir neo-Nazi çete, direnişin merkezine yakın olan Odessa Sendikalar Evi'ni hedef aldı. Bina kundaklandı ve en az 46 antifaşist ve işçi eylemci diri diri yakıldı.

Maidan darbesine karşı direniş 2014'ten günümüze kadar devam etti. Bağımsız Donetsk Halk Cumhuriyeti ve Lugansk Halk Cumhuriyeti, buradaki halkın ezici bir çoğunlukla (%89 ve %96) Maidan rejiminden ayrılma yönünde oy kullanmasıyla kuruldu. O zamandan bu yana, özellikle de neo-Nazi stormtrooper (hücum kıtaları) benzeri Ukrayna Ulusal Muhafızları'nın Azov alayı tarafından sürekli saldırıya maruz kaldılar. Rusya'nın bu bağımsız cumhuriyetlere yönelik neo-Nazi savaşını durdurmak için düzenlediği özel askeri operasyondan önce Ukrayna'nın Donetsk ve Lugansk'a yönelik savaşında 14.000'den fazla kişi öldürüldü.

ABD Büyükelçisi Burns'ün de öngördüğü gibi Rusya, NATO'nun Ukrayna'ya girme çabalarının yanı sıra neo-Nazi milislerin giderek güçlenmesi ve Donetsk ve Lugansk'taki savaş nedeniyle köşeye sıkışmıştı. Ukrayna 2014 ve 2015 yıllarında imzaladığı Minsk anlaşmalarında ateşkes, çatışmaların sona erdirilmesi, ağır silahların geri çekilmesi, savaş esirlerinin serbest bırakılması ve Donetsk ve Lugansk'ta özyönetimin tanınması sözlerini vermişti; bu vaatlerin hiçbirini yerine getirmedi.

Putin antiemperyalist bir lider olmayabilir, ancak Rusya'nın Ukrayna'yı "militarizmden ve Nazizmden arındırma" operasyonu ve Donetsk Halk Cumhuriyeti ile Lugansk Halk Cumhuriyeti'ni tanınması emperyalizme, ABD ve NATO emperyalizmine karşı bir hamledir.

NOT: Gary Wilson'ın Struggle La-Lucha'da yayınlanan makalesinden çevrilmiştir.